

Съсъ пчелитѣ да се мѣри.
 Тѣ си брѣмкатъ — едно знаятъ —
 Сладъкъ медъ да си направятъ.
 Мирю гледа и се чуди,
 Що сж брѣмнали катъ луди
 Тѣзъ мушички тѣй нишожни?
 Кому трѣбватъ? Що сж нуждни?
 И повика той пчелитѣ
 На игра и бой въ гърдитѣ.
 Тѣ му пѣкъ не отвръщатъ.
 Само грѣбъ къмъ него даватъ.
 Люто имъ се той разсърди,
 Скокна и съсъ прѣстъ загани,
 Ако съ него не отидатъ,
 Жилото му ще изпитатъ.
 „Жилото ли? — Де да видимъ!“ —
 Викна майката пчела отвѣтре.
 „Ялъ съмъ азъ таквазъ попара,
 Но пѣкъ нищо ми не става.
 Не ме хапятъ ли мухитѣ,
 Като спя деня въ лозитѣ?
 Съсъ лозината катъ махна,
 Сто избивамъ, сто премахватъ,
 Тѣй и съ васъ ще се разправа“.

Грабна прѣчка и разбѣрка
 Кошера той на пчелитѣ.
 Роятъ вѣнъ — ей изхвъркна